

“บ้านหลังเล็ก”

บ้านกัลยาณมิตรหมายเลข ๑

“บ้านหลังเล็ก เป็นบ้านไม้ยกพื้นสูง หลังเล็ก มีเสาหัวด้วนไม่ถึงเพดาน หลวงพ่อ นั่งฟังจนเสมานัน แล็บ ข้างหลังคุณยายเป็น ตู้เสื้อผ้าเล็ก ๆ มีที่นอนวางอยู่ข้างๆ ผ้าคลุม อยู่ บ้านนี้มืด ปลูก แมงมุมไม่อยู่ คุณยาย จะโพกหัวป็นขึ้นไปเช็ดเพดาน, ฝาบ้าน, ใต้ถุน บ้านก็สะอาดหมดจด เวลาใครมานั่งธรรมะ จะได้หายใจไม่มีฝุ่นถ้ามีหยากไย่ท่านว่าสมบัติ จะสะสมอยู่ตรงนั้น ไม่เข้าบ้าน คุณยายอยู่ที่ไหน ที่นั่นจะสะอาดเอี่ยมมาก”

“บ้านหลังเล็ก เป็นสถานที่ที่หลวงพ่อกำลังมีความสุขมาก ไม่มีห่วงกังวลใดๆ ไม่มีอดีต ไม่คิดถึงอนาคต ไม่มีพ่อแม่พี่น้อง ไม่คิดถึงเพื่อน, สุขภาพ, การศึกษา ไม่มี ไม่กลัวสอบตก ไม่กลัวถูกไล่ออก ค้นธรรมะอย่างเดียว

ยิ่งคันธรรมะ ใจก็ยิ่งกว้างใหญ่ไพศาล มีความสุขอย่างที่สุด ไม่เจอใครไม่ชอบที่จะไปอวดแข่งกับใคร หลวงพ่อชอบสงบ คุณยายท่านก็ชอบ”

“เวลาคุณยายมีแขก หลวงพ่อก็คจะตื่นตื่นนั่งฟัง ท่านตอบปัญหาเรื่องไปช่วยคนในนรกสวรรค์ และช่วยแก้ปัญหาให้คุณยายจะตอบอย่างเรียบๆ ธรรมดาๆ ไม่ได้ตื่นตื่นอย่างทางโลก แต่มีอานุภาพ คนฟังรู้สึกมีความสุข มีกำลังใจ ศรัทธา เชื่อฟัง”

“เป็นช่วงเวลาที่มีความสุขมาก ๔ ปีเท่านั้น หลังจากนั้นก็เริ่มรับภาระสร้างสถานที่ปฏิบัติธรรม อยู่ที่ไหนก็มีแต่คนมากมาย แม้แต่ไปจุดธูปคั่นอนบวชใหม่ๆ ก็ตาม”(๒๕ ม.ค. ๒๕๔๒)

วันหนึ่งหลวงพ่อรัมมขโย ได้คุยกับคุณยายว่า “๓๐ปีที่แล้ว พระเคยฝันถึงยาย ทุกคืน ตลอด ๓ เดือนไม่ขาดเลยแม้แต่วันเดียว มีแต่เรื่องของธรรมะ”(๖ ก.พ. ๒๕๓๖)